

Business in Kiev

Ο Πούτιν έχει δουλειές

και μια ματιά στο χάρτη

Η Τουρκία στην Ε.Ε

Ροζομ Πογκρόμ

“Το μυστήριο της ζωής” και το προφανές της εξουσίας

ΕΝΑΣ ΜΗΝΑΣ

του ελληνικού καπιταλισμού

κουτσουκέλες
μπαλαμουτιάσματα
απειλές
σαπίλα
ξεφτίλα
πισωγυρίσματα
προπαγάνδα
απάτες
ηδονές
και παράνοια

έκδοση των ΜΗΔΕΝ απΕΙΡΟ, τεύχος 3, Οκτώβριος '04

Business

ΠΙΑΣΤΗΚΕ ΣΤΟ ΚΙΕΒΟ Ο ΜΠΟΓΡΑΚΟΣ

Editorial

(ένας μήνας και πολύς μας έπεσε)

Ο "ένας μήνας" που λέμε στον τίτλο έπεσε μες στο καλοκαίρι και διάφοροι από εμάς κάνουν τώρα τις αποδελιώσεις τους. Γι' αυτό και οι Ουκρανικές περιπτώσεις του κυρίου Μπογράκου υπέπεσαν στην αντίληψή μας ταυτόχρονα με τη γνωστή πια στο πανελλήνιο υπόθεση των χωριών του Πύργου Ηλείας. Εκεί, οι αγαθοί εργένηδες χωρικοί ψάχνουν -λέει...- να βρουν νύφες στην Ουκρανία μ' ένα πούλμαν μισθωμένο από έναν κάποιο "δήμαρχο της αγάπης" που έχει "ιδιαιτέρα στενές σχέσεις" μ' έναν κάποιο "Ουκρανό νομάρχη".

Αλλά πάει καιρός που οι βαλκανικές σχέσεις σταμάτησαν να χτίζονται γύρω από ξύλινα τραπέζια με ροδομάγουλους συνδαιτυμόνες κι άρχισαν να χτίζονται σε πατάρια κλωδόμπαρων, ειδικά όταν αφορούν γυναίκες και τον Πύργο Ηλείας.

Κατα τ' άλλα βέβαια, το ρωσικό κράτος συνεχίζει να θεωρεί τους "πολίτες" του αναλώσιμα προϊόντα, η Τουρκία προσπαθεί να μπει στην Ε.Ε (αν και όχι και πολύ φανατικά) και οι έλληνες απέκτησαν άλλη μια λαμπρή σελίδα στην ιστορία τους διεξάγοντας ένα πογκρόμ που ήταν όλο δικό τους και κορυφώνοντας πάνω από δέκα χρόνια καλής δουλειάς. Άξιος ο μισθός τους.

Μπρος σ' όλ' αυτά τα τεράστια, μπορούμε να είμαστε ήσυχoi για τα μικρά κι ασήμαντα. Μπορεί δηλαδή πίσω από τους διάφορους "προπονητές με άκρες", τους "γίους του ανέμου" και τους "πιτάνες" κάθε είδους να κρύβεται η επέλαση του νέου βιοτεχνολογικού υποδείγματος, αλλά το γεγονός μπορεί να θεωρηθεί πταίσμα. Για τώρα.

Η κρατική καπιταλιστική βία συνεχίζεται απρόσκοπτα, δίχως αντίπαλο...

Μυστήριο εξακολουθεί να καλύπτει τις συνθήκες και τα αίτια σύλληψης του πρώην αξιωματικού της Αστυνομίας Παύλου Μπογράκου που κρατείται στις φυλακές του Κιέβου, εδώ και περίπου δύο μήνες, μαζί με το συνεργάτη του Ηλία Σιμάκο.

Οι δύο έλληνες συνελήφθησαν περί τα τέλη Μαρτίου και κρατούνται χωρίς να τους έχει απαγγελθεί κατηγορία, σύμφωνα με την ενημέρωση που έχουν κάνει οι προξενικές μας αρχές στο Κιέβο στη Διεύθυνση Αστυνομικής Συνεργασίας του υπουργείου Δημόσιας Τάξης. Αυτές είναι οι επίσημες πληροφορίες σε ό,τι αφορά τη σύλληψη του Μπογράκου, ο οποίος αποτελεί παρελθόν και για την αστυνομία εδώ και περίπου 20 χρόνια.

Ο Μπογράκος ήταν γνωστός από τις "επιτυχίες" του στον τομέα της διώξης ναρκωτικών στις αρχές της δεκαετίας του '80 και τις άριστες διασυνδέσεις του με την αμερικανική υπηρεσία διώξης ναρκωτικών DEA.

Σύμφωνα με δημοσιογραφικές πληροφορίες η σύλληψη του Μπογράκου και του συνεργάτη του ακετιζεται με απόπειρα αγοράς και διακίνησης όπλων προς τη Μέση Ανατολή και το Ιράκ από το ουκρανικό οπλοστάσιο, γεγονός το οποίο δεν έχει επιβεβαιωθεί καθώς δεν έχουν απαγγελθεί κατηγορίες.

Ο συνεργάτης του Μπογράκου, Ηλίας Σιμάκος, είναι ένα μυστηριώδες πρόσωπο, το οποίο λειτουργούσε -όπως αναφέρουν πληροφορίες- προσποιούμενος την ιδιότητα του ως μέλους δημοσίων οργανισμών και αρχών.

Ελευθεροτυπία
(κάπου στον Ιούνιο του 2004)...

in Kiev

Το μονόστηλο αριστερά, αλιευμένο στα ψιλά των εφημερίδων του Ιούνη, εξαφανίστηκε πιο γρήγορα απ'όσα αινιγματικά υπονοεί. Από τη μεριά μας, μη μπορώντας δυστυχώς να γνωρίζουμε περισσότερα, δε μένει παρά να αρκεστούμε σε εικασίες και σε ερωτήματα (όχι βέβαια αυθαίρετα, αλλά σαφώς στηριγμένα στην εδώ και κάμποσα χρόνια επεκτατική και κυριαρχική πολιτική του ελληνικού κράτους).

Έχουμε και λέμε λοιπόν:

-το ελληνικό κράτος διατηρώντας τα κεκτημένα του στη βαλκανική δείχνει να επεκτείνει το πεδίο δράσης του βορειότερα και βορειοανατολικότερα (π.χ. Αζερμπαϊτζάν, Αρμενία/Γεωργία), στέλνοντας προς τα εκεί μια τους πράκτορες του και μια τους επενδυτές του.

-αν υποθέσουμε (λέμε τώρα...) ότι οι δύο πράκτορες δρούσαν όντως για λογαριασμό του ελληνικού κράτους, πώς κατάφερε μια τέτοια ειδηση να βρει (έστω και στα ψιλά) χώρο στις εφημερίδες; Πρόκειται μήπως για διαμάχη αντίπαλων φραξιών εντός του ίδιου μηχανισμού ή μήπως είναι κάτι άλλο που μας διαφεύγει;

-γιατί οι κακοί ουκρανοί μπάτσοι να συλλάβουν τους καλούς έλληνες μπάτσους; Δεν είναι αυτές οι δουλειές προσυνεννοημένες; Αν όχι να υποθέσουμε ότι κάπου τα χάλασαν στη μοιρασιά ή μπλέχτηκαν στα χωράφια τριτών πιο κακών ή κάτι άλλο;

-υπάρχει κανείς που να πιστεύει ότι ο πράκτορας Μπογράκος και ο συνεργάτης του πράκτορας Σιμάκος δε θα αφεθούν ελεύθεροι; (αν δεν έχουν αφεθεί ήδη); Αλλά με τι ανταλλάγματα;

-πώς θα γίνει να καταφέρουμε κάποια στιγμή να δίνουμε τη βαρύτητα που αξίζει σε τέτοιες "άκρες" και πότε θα μάθουμε να αποκωδικοποιούμε ειδήσεις που ξεπερνούν κατά πολύ το μικροκοσμό μας;

Εν αναμονή των εξελίξεων...

Ρε 'συ, λες τώρα
που τον πιάσανε
ν' άδειασε και
καμιά δεσούλα;

Η Τουρκία στην Ε.Ε

(και γύρω γύρω άλλοι καλοπροαίρετοι...)

Λοιπόν, οι ενταξιακές διαπραγματεύσεις για την είσοδο της Τουρκίας στην Ε.Ε είναι πολύ χαριτωμένο θέμα, ειδικά γιατί πολλοί από τους καλοπροαίρετους Ευρωπαίους έχουν διαφορετική γνώμη. Ένας απ' αυτούς είναι και ο γερμανός σοσιαλδημοκράτης και "αρχιτέκτονας της Οσππολιτκ του Βίλι Μπρα-ντ", ονόματι Έγκον Μπαρ. Αυτός, σε άρθρο του στο Der Spiegel κατακεραυνώνει την ένταξη του Τουρκικού κράτους και βλέπει από πίσω τους γνωστούς παλιούς φίλους της Ε.Ε: "Αν ήμουν η Ουάσιγκτον", λέει, "θα επέλεγα καθετί που οδηγεί την Ε.Ε σε ξεχειλίσμα, που μειώνει την ικανότητά της να λαμβάνει αποφάσεις, δηλαδή καθετί που θα ενίσχυε την αμερικανική επικυριαρχία".

Καθώς άλλωστε αυτός ο Έγκον Μπαρ δεν είναι η Ουάσιγκτον, καταλαβαίνει κανείς ότι η υποστήριξη της εισόδου της Τουρκίας στην Ε.Ε δεν είναι και πολύ φιλική κίνηση προς τα γερμανικά (και τα γαλλικά, αυστριακά, σκανδιναβικά κλπ) συμφέροντα. Όντως, μέσα στο καλοκαίρι, όταν ο Μπους έλεγε στους Τούρκους πως "πρέπει πάσει θυσία να πετύχουν την ένταξη", ο Σρέντερ (που σήμερα θεωρείται "τουρκόφιλος"(!)) θεώρησε κομψό να ρωτήσει "μήπως είπα εγώ στον κύριο Μπους τί να κάνει με το Μεξικό;"

Καλά όλ' αυτά, αλλά ποιος υποστηρίζει την

Τουρκία εν προκειμένω; Όχι και πολλοί, αν εξαιρέσουμε δηλαδή το ελληνικό κράτος που, παρά την αλλαγή κυβέρνησης, δε χάνει ευκαιρία να θαυμάσει το πόσο ομαλά προσεγγίζει τώρα τελευταία η Τουρκία τα ιδεώδη του διαφωτισμού. Το νοτιοκυπριακό κράτος εξάλλου, σε μια "επίδειξη της απόλυτης συμμόρφωσής του προς τους ευρωπαϊκούς θεσμούς" δεσμεύθηκε "να μην ασκήσει το δικαίωμα αρνησικυρίας στην ενδεχόμενη έναρξη ενταξιακών διαπραγματεύσεων πς Ε.Ε με την Τουρκία". Όχι τίποτ' άλλο, για να μην τους στεναχωρήσει...

Α ρε ωραία που ήταν το 1996! Τότε, μετά τη σύνοδο των υπουργών εξωτερικών της Ε.Ε που αποφάσισε πως "οποιαδήποτε προσέγγιση Ε.Ε-Τουρκίας είναι πρόωγη", ο τότε καγκελάριος Κολ τα 'χε πάρει λιγούλακι: "Στο τέλος θα πρέπει να εξηγήσω εγώ στην Τουρκία ότι δεν είναι δυνατό να μπει στην Ευρώπη!". Δηλαδή ποιος είχε αναλάβει να τους το εξηγήσει; Μα φυσικά η ελληνική εξωτερική πολιτική που είχε θεωρήσει την απόφαση "μεγάλη επιτυχία" (απέναντι στους ανθέλληνες ευρωπαίους), που μπλοκάρει με βέτο κάθε χρηματοδότηση της Τουρκίας, που επιδείκνυε θερμά επεισόδια κλπ, κλπ. Κατά τ' άλλα, τα μπλοκ των αφεντικών συνεχίζουν να τιλακώνονται...

δέεται με την Τσετσενία. Σύμφωνα με το ρώσικο κράτος, οι αρχηγό της τρομοκρατικής επίθεσης ήταν Ινγκουσέτοι. Και να σου οι εφημερίδες που ανακαλύπτουν το προαιώνιο μίσος Ινγκουσέτων Τσετσένων και Οσέτων:

"Οι Οσέτοι πέταγαν τα παιδιά μας στα γουρούνια και τα ζώα τα κατασπάραζαν μπροστά στα μάτια των γονιών τους."

Ξέρουμε κι εμείς τί σημαίνει να σκοτώνουν παιδιά" λέει ο ανώνυμος Ινγκουσέτος στον

Επενδυτή 11/9, που είναι και σημαδιακή ημερομηνία.

Κάτι ξέρει το Ρώσικο κράτος όταν λέει από που είναι οι δράστες. Ας σημειωθεί πάντως ότι δεν είναι όλοι εναντίον των Ρώσων. Η επίθεση στο σχολείο διέκοψε την κουβέντα του Πούτιν με το Σρέντερ και το Σιράκ, ενώ ο κύριος Πούτιν είχε στο πρόγραμμά του μια δική του επίσκεψη στη Γερμανία η οποία ματαιώθηκε λόγω ανωτέρας βίας. Μα τί λένε τότε; Είναι πολύ πιθανό να συζητάνε για το είδος των "εξωτερικών παραγόντων" που βρίσκονται πίσω απ' τη διεθνή

τρομοκρατία...

Πογκρόμ Pogrom

Μπορεί κανείς να διακρίνει τις διάφορες θεωρίες σχετικά με την κοινωνία σε δύο τάσεις: στις θεωρίες του συναινετικού προτύπου και σε αυτές του συγκρουσιακού. Οι συναινετικοί ποικίλουν σε αυτούς που υποστηρίζουν ότι η κοινωνία σχηματίζεται με κοινωνικά συμβόλαια (Ρουσό) και οι εχθροί της εν ολίγοις είναι αυτοί που τα παραβαίνουν, μέχρι αυτούς που θέλουν πάλι την κοινωνία ομοιόμορφη με βασικό της εχθρό το Κράτος, ένα πράγμα έξω απ' αυτή, μεταφυσικής εν τέλει προέλευσης, που την καταπιέζει. Η συγκρουσιακή άποψη βλέπει την κοινωνία σαν κάτι ανομοιογενές, σαν καζάνι που βράζει, και ο,τιδήποτε υπάρχει γύρω της (το Κράτος, ο εθνικισμός κ.α.) ως προϊόν δικό της, των συγκρούσεών της.

Ξεκινάμε ξεκαθαρίζοντας ότι το συναινετικό μοντέλο μάς φαίνεται ότι μπάζει από παντού. Όχι μόνο γιατί κυλάει προς το ρεφορμισμό, αφού η προσέκτασή του σημαίνει ότι αν εκλείψει το Κράτος, δεν θα υπάρχουν αντιτιθέμενα συμφέροντα και ότι αν τότε κάτσουμε και συζητήσουμε σα πολυτιμμένοι άνθρωποι, όλοι, εκμεταλλευτές και εκμεταλλευόμενοι, κυρίαρχοι και κυριαρχούμενοι, θα τα συμφωνήσουμε και θα τα βρούμε. Αλλά επειδή απλώς και μόνο μία εμπειρική προσέγγιση αρκεί για να επαληθεύσει τη σύγκρουση που μαίνεται από το χώρο της εργασίας και της κατανάλωσης, έως το χώρο του οικογενειακού τραπέζιού και του τρόλεϊ. Η σύγκρουση δεν υπάρχει απλώς μέσα στο γένεσθαι. Το γεννάει...

Κατά τα παραπάνω, όταν ερμηνεύει κανείς το πογκρόμ εναντίον των αλβανών σαν αποτέλεσμα του εθνικισμού που διέχυσε το κράτος στην κοινωνία, προσπερνά πολλά: την κοινωνία και τις συγκρούσεις της, το κράτος και τη φύση του, τις ευθύνες που πρέπει να επιμεριστούν, γιατί δυστυχώς δεν είμαστε όλοι μια καλή παρέα. Προσπερνά μια πραγματικότητα, ότι δηλαδή αυτοί που βάραν, είναι αυτοί που χρόνια τώρα ζούνε εις βάρος αυτών που έτρωγαν το ξύλο. Αυτοί που έχτιζαν καινούριο σπίτι χάρη στα φτηνά μεροκάματα των άλλων, αυτοί που άνοιξαν δουλειές (από μαγαζιά μέχρι επιχειρήσεις) γιατί αυτοί που δουλεύαν μετά το '90 ήταν τζάμπα, αυτοί που εμπλούτιζαν την ερωτική ζωή τους με δίμετρες ανατολικές, αυτοί που επιτηρούσαν τις γειτονιές τους για να μην εμφανίζονται ξένοι και πρεζάκια, αυτοί που έβριζαν, ταπεινώναν, αυτοί που πυροβολούσαν για ένα σακί πατάτες.

Κι αν ακόμη υποθέσουμε ότι το Κράτος είναι έξω απ' αυτούς, έξω από τις συγκρούσεις της κοινωνίας, στα σίγουρα αυτοί που βάραγαν, δεν περίμεναν κανέναν να τους πετάξει την ιδεολογία του ρατσισμού, να τους εξαπατήσει, για να αρχίσουν να χτυπάνε. Αντίθετα, είχαν συμφέροντα να το κάνουν. Δεν είναι δηλαδή πιο ηλίθιοι από μας - είναι απλώς απεναντί μας.

Το πογκρόμ ήταν σίγουρα κομβικό σημείο, αλλά η βία του δε μας ξάφνιασε. Βία υπήρχε πριν το ματς, υπάρχει και μετά απ' αυτό. Η μαύρη εργασία, οι βιασμοί στα μπουρδέλα, ο πλούτος που είναι κλοπή, η επιτήρηση του γείτονα, οι μπάτσοι, οι φυλακές, η διαφήμιση, το life-style... Η βία είναι προϊόν της σύγκρουσης. Όσο πιο ξεκάθαρο το κάνεις, τόσο πιο ανταγωνιστικός είσαι, τόσο αποφεύγεις τη σύγχυση.

Και κάτι ακόμη. Τα πιο ωραία συνθήματα είναι αυτά ενάντια σε κάθε είδους εθνικισμό-ούτε έλληνες-ούτε αλβανοί... Αλλά προσοχή. Τρίτος δεν είναι κανένας, για να πει δηλαδή ότι εδώ απλώς κονταροχτυπιούνται δύο εθνικισμοί, δύο σημαίες, οπότε να πάνε να γαμηθούνε και οι δύο και καθαρίσαμε. Αυτό δε στέκει γιατί κατά πρώτον, δεν ήταν όλοι οι αλβανοί στην Ομόνοια εθνικιστές, μολονότι ο εθνικισμός έχει περιθώρια ανάπτυξης σε τέτοιου είδους καταστάσεις. Η αλβανική σημαία όμως είχε συχνά ένα runk συμβολισμό, ενώ μαζί με τους αλβανούς πανηγύριζαν και άλλοι (π.χ. οι ρουμανοί). Κατά δεύτερον, γιατί ο εθνικισμός δεν έρχεται έτσι σα κομήτης από το πουθενά. Είναι και αυτός δημιουργήμα της κοινωνικής σύγκρουσης. Αυτοί που είναι χρόνια από πάνω, βάραγαν αυτούς που είναι χρόνια από κάτω. Και τους βάραγαν για να μείνουν τα πράγματα ως έχουν. Κατά τρίτον γιατί έτσι κι αλλιώς, ό,τι και να στηρίζει ο καθένας θεωρητικά, όσο και να νίπτει τας χείρας του, μετέχει αντικειμενικά της σύγκρουσης. Μετέχει από τη θέση του στην εργασία (με προσδιορίζει ότι είμαι αφεντικό κι ας γουστάρω την αριστερά), από τον τρόπο ζωής του (με προσδιορίζουν τα ακριβά αμάξια μου κι ας θέλω να εκλείψει η φτώχεια από τον πλανήτη), από τις πρακτικές του (βαράω αλβανούς αλλά δεν είμαι ρατσιστής).

Το να είσαι ανταγωνιστικός σημαίνει να είσαι όσο το δυνατόν πιο ξεκάθαρος, να μην εξορίζεις το κακό κάπου έξω, μακριά, (φταίει το Κράτος που είναι έξω από την κοινωνία, φταίει η αμερική που είναι πέρα από τον ατλαντικό, φταίει η κακιά μας η μοίρα...). Το να είσαι ξεκάθαρος σημαίνει ότι έχεις εχθρούς. Δε τους δημιουργείς, απλώς τους αναγνωρίζεις.

Απ' αυτήν την άποψη εμφύλιο πόλεμο δεν επιζητάμε, συμβαίνει έτσι κι αλλιώς, είτε το θέλουμε, είτε όχι...

Pogrom,
Πογκρομ

“Το μυστήριο της ζωής”

και το προφανές της εξουσίας

Παραθέτουμε απόσπασμα από το βιβλίο του Γ. Κουμάντου (προέδρου της Εθνικής Επιτροπής Βιοηθικής καθώς και του Οργανισμού Βιομηχανικής Ιδιοκτησίας) με τίτλο “Προβλήματα Βιοηθικής” που κυκλοφόρησε το Νοέμβριο του 2003: “Οι νεότερες εξελίξεις της βιοτεχνολογίας γεννούν ένα πλήθος προβλημάτων ... κάποια απ’ τα οποία αναζητούν λύσεις και ρυθμίσεις, όχι στο χώρο των υποχρεωτικών κανόνων, που είναι ο χώρος του εξαναγκασμού, δηλαδή του δικαίου, αλλά στο χώρο κανόνων συμπεριφοράς που δημιουργούνται αυθόρμητα απ’ τις κοινωνικές αντιλήψεις κι από τις ευαισθησίες του καθενός, δηλαδή στο χώρο της ηθικής ... Το κρώτος εκφράζει τη βούλησή του με κανόνες δικαίου, ενώ οι κανόνες της ηθικής προέρχονται από την κοινωνία και η τήρησή τους είναι έργο της ατομικής συνείδησης. Οι κανόνες της ηθικής μόνο πέρα από ένα βαθμό αποκρουστικότητα μπορούν να μετατραπούν σε κανόνες δικαίου...”

Η ηθικολογική ακμή της γενετικής μηχανικής βρίσκεται το αφετηριακό σημείο αναφοράς της αρκετά πίσω στο χρόνο και πιο συγκεκριμένα στη διαδικασία κοινωνικής μετάλλαξης που ξεκίνησε το 17ο αιώνα και ολοκληρώθηκε με την καθολική επικράτηση της αστικής τάξης και την παράλληλη εδραίωση του καπιταλισμού το 19ο αιώνα. Η μετάλλαξη αυτή προώθησε το (αλλά και προωθήθηκε από, το) ιδεολογικό εκείνο πλέγμα που αποτελεί την «κατ’ αυτό τον τρόπο ιστορικά και πολιτικά προσδιορισμένη ιδεοσυνφορά των σημερινών βιοτεχνολογιών.

Οι αστοί βασίστηκαν σε μια νέα μορφή εξουσίας που εκτόπισε το θάνατο (το κυρίαρχο -μέχρι τότε- μέσο επιβολής/απόδοσης δικαιουσίνης και βασικό σημειώμενο της κάστας των ευγενών τους οποίους διαδέχονταν) και που στη βάση του εκτοπισμού αυτού ανέλαβε να διαχειριστεί τη ζωή. Οι μηχανισμοί εξουσίας που ενεργοποιούνταν έως τότε μέσω μιας ληστικής ιδιοποίησης χρόνου, σωμάτων και πραγμάτων, θα μετατραπούν σε πρακτικές που στοχεύουν σε μια εκ νέου οργάνωση και επιτήρηση της ζωής, σ’ έναν εκ νέου τεμαχισμό, προσδιορισμό και ανασυνδυασμό των σωμάτων. Παρατηρείται δηλαδή “η είσοδος της ζωής στην ιστορία... η είσοδος των φαινομένων που χαρακτηρίζουν τη ζωή του ανθρώπινου είδους μέσα στο σύστημα της γνώσης και της εξουσίας” [Μ. Φουκώ, *Η Ιστορία*

α της Σεξουαλικότητας]. Η εργατική δύναμη αναδεικνύεται στο πολυτιμότερο εμπορεύσιμο μέγεθος ενώ ο πληθυσμιακός έλεγχος συντονίζεται με τις νέες οικονομικές διαδικασίες.

Σχηματικά, λοιπόν, θα μπορούσαμε να πούμε πως το στατικό σύστημα των ευγενών που στήριζε το Λόγο των στην αρχαιότητα εννοιών και συμβόλων (π.χ γαλάζιο αίμα) εκτοπίζεται από το διαρκώς μεταλλασσόμενο, δυναμικό σύστημα των αστών. Σε ταύτιση με τον εκτοπισμό αυτό βρίσκεται η υποχώρηση της ισχύος του δικαιοκτικού συστήματος του νόμου (που λόγω της ακαμψίας του ανταποκρινόταν στις ανάγκες μιας στατικής κοινωνίας) εξ αιτίας της εγκυρότητας που αποκτά η λειτουργία του (ηθικού) “κανόνα” ο οποίος είναι πιο συμβατός με τις απαιτήσεις μιας κοινωνίας δυναμικής. (Χωρίς αυτό να σημαίνει πως ο νόμος χάνεται -αλλά κυρίως ότι αποκτά τη ρευστότητα και τη ρυθμιστική δομή του κανόνα, και ότι λειτουργεί περισσότερο ενισχυτικά/προτρεπτικά στα πλαίσια μιας βιο-εξουσίας, παρά σφετεριστικά όπως θα επέτασσε μια εξουσία θανάτου). Η διεξαγωγή, λοιπόν, του διαλόγου γύρω από τα σώματα (αλλά και τη ζωή συνολικότερα) στο πεδίο της ηθικής, αποτελεί τον ασφαλέστερο (και ιστορικά συνεπέστερο) τρόπο να επιτευχθεί η ιδεολογική και υλική αποσύνδεση των βιοτεχνολογιών απ’ το πεδίου του κοινωνικού - ταξικού ανταγωνισμού - να επιτευχθεί η απόκρυψη της λειτουργίας τους σαν μέσο “προσαρμογής της συσσώρευσης των ανθρώπων στη συσσώρευση του κεφαλαίου” [όπ. π.]

Η επιλογή του φύλου ενός παιδιού δεν είναι καλό πράγμα και δεν πρέπει να ενθαρρύνεται. Αλλά με δεδομένη τη γενική αυτονομία στην αναπαραγωγή και την απουσία αντιπεχειρημάτων, η επιλογή φύλου μέσα στο πλαίσιο της ισσορροπίας της οικογένειας είναι ηθικά επιτρεπτή και γι’ αυτό δεν πρέπει γ’ απαντάται

Εκείνο που προσδοκά κανείς από τέτοιες γενετικές προσεγγίσεις είναι κάποια εκτίμηση της προοπτικής ενός υποψήφιου αθλητή (...) και η κατάλληλη ενημέρωση - διαπαιδαγώγηση μπορεί να απελευθερώσει τα προσωπικά ηθικά αντανακλαστικά για να περιοριστεί το “όνειρο” των τεχνολογιών της γενετικής ενισχυτικής αθλητικής ιατρικής στο πραγματικό πλαίσιο. Για ένα πραγματικό ευ αγωνίζεσθαι” αλλά και “υ ζην”

“Ιατρικά”
Ελευθεροτυπία 20/4/04

“Βήμα” 8/8/04: “Τι συμβαίνει στα γονίδια των αθλητών”